

Hámos Imréné Vakáció

Vasárnapi kiránduláson voltunk az Egészségügyi Minisztérium üdülőjében. Baloldalt ülök én, középen a Marika lányom és a férje Laci, a többiek meg nekem kollégáim. Az 1950-es években készült a kép, és ez a Balaton. Balatonlellén nyaraltam. Hivatalos üdülésen az 1950-es években még nem voltam. Utána nagyon sokszor voltam. Ez szakszervezeti üdülés volt. Nem volt ingyen, de nagyon olcsó volt az akkori fizetésekhez képest is. Igényelni bárki igényelhetette, de általában több volt a jelentkező, mint amennyi hely volt. A szakszervezeti bizottság döntötte el, hogy ki mehet. Figyelembe vették a munkáját az embernek, a szociális helyzetét. A legtöbben azért megkapták az üdülést. Az országnak majdnem a legszebb üdülőiben voltam, Galyatetőn, Kékesen, Mátrafüreden, Mátraházán, Sopronban, Kőszegen. Én soha nem kértem nyári üdülést, mert amikor én már a minisztériumban dolgoztam, mindig azt mondtam, hogy nincs iskolás gyerekem, akinek nyáron kell az üdülés, nekem jó az őszi üdülés is. Ez mindig könnyebben volt kapható. És nagyon sokszor voltam. Eleinte két hétre mentem. De egy idő után sok volt a két hét, rendszerint 10 nap után fogtam magam és hazajöttem. A háború után nagyon sokat jártam színházba, minden hónapban két-háromszor, mert amikor már dolgoztam, rendszerint volt közönségszervező. Akkor már nagyobbak is voltak a gyerekek, meg velük együtt is voltunk -- operabérletünk is volt. Sokat jártam hangversenyre. Jártam az összes iskolai hangversenyre, ami délelőtt volt a Zeneakadémián, mind a három unokámmal én jártam a hangversenyekre. Később a Marikának meg nekem volt bérletünk a Zeneakadémiára.